

Зимбу изчезна въ храститѣ къмъ лагера. Ние оста-
нахме неподвижно по мѣстата си. Напрѣгахме слухъ
къмъ гората. Минаха нѣколко минути на пълна тишина.
После до насъ наново достигнаха странни звукове, но
вече не рѣмжене, а глухо думкане, като че нѣкой удря-
ше по кухо дърво.

Погледнахъ учуденъ къмъ водача.

— Ингаги се бие по гърдитѣ. . . — едва чуто ми
каза той и направи движения, като че се удря съ плес-
ници по грѣдния кошъ.

Кимнахъ съ гла-
ва. Азъ вече бѣхъ
слушалъ, че го-
рилитѣ, както и
нѣкои други ви-
дове маймуни, се
удрятъ по гърди-
тѣ и че това уд-
ряне въ тѣхния
езикъ има особено
значение. Но ни-
кога не бихъ мис-
лилъ, че това дум-
кане може да бжде
толкова силно и
продължително.

— Ингаги дава
знакъ за трѣгване. . . — шепнѣше ми водачътъ — Ин-
гаги ще избѣга.

Застинахме въ нетѣрпеливо очакване. Всѣкакъвъ
шумъ заглѣхна. Нѣкжде отстриани зацвѣрча изведнажъ
радостна птичка. Въ клонитѣ задъ насъ невидима ка-
терица чоплѣше и мяскаше. Минутитѣ ми се струваха
цѣла вѣчностъ.

Най-после Зимбу се върна.

